

Szirmai Panni BRINGALAGÚT

 ligetmuhely.com/szirmai-panni-bringalagut/

A földalatti kerékpáros alagút régóta létező városi legenda. Vidéken is van ilyen, mondják, hogy úgy volt, de senki sem tudja, valóban igaz-e. A fennmaradt szövegváltozatok és a lehetséges források összekuszálódott hálózatában még évekig felbukkannak olykor valós tények töredékei. Valaki más hallott róla, tehát igaz. Ha többen is, még igazabb. A városi legenda természetéből adódóan felfejthetetlen, mennyi a valóságtartalma, az alapja lehet (elferdített) történelmi esemény, családi legendáriumból a közösség eredetmítoszává csontosodott elbeszélés vagy félrehallott beszélgetés-foszlány. Ez a csatorna is ilyen, teljesen hihető történet. A várost átszelő nagy folyó alatt metrót is tudtak vezetni a mérnökök, miért ne lehetne egy sokkal egyszerűbb, nem kötőpályás jármű

közlekedésére alkalmas alagutat építeni?

Az elbeszélések szerint a rakparton emberemlékezet óta lelakatolva rohadó bunker-bejáratok közül az egyik az alagútba vezet. Több bejutási kísérletet is számon tart a néphagyomány, a kerületi cserkészcsapat, sőt a barlangász-egylet is megpróbálta, de hiába. Így a történet tovább él, a pletyka hatásmechanizmusait követve fejlődik. A lakosok fizikai erőnlétét szem előtt tartó pártfunkcionárius régi vágya valósult meg, vagy a magas elit gyerekeinek szánták a földalatti bicikliutat? A részletesebb elbeszélések szerint hideg neonfény világítja meg a kerékpáros alagút alig két méter széles sávját. Abban a legtöbb elbeszélő egyetért, hogy a folyó alatt keresztben áthaladó alagút nyílegyenes betonpanelel borított, a felülete nem csúszós, bár a környezet télen-nyáron hűvös, nyirkos. A tervezők gondot fordítottak a szellőztetésre is, sőt elrugaszkodottabb történetek szerint az útszakasz felénél afféle napfénytetőn lehetett alulról feltekinteni a zavaros vízre. A tropikáriumi érzést az ötven méterenként felállított frissítő-pontok csak fokozták, ahol import ananászlét és frissen fejt kecsketejet szűrcsölhetett a megfáradt kerékpáros.

Arról megoszlanak a vélemények, hogy saját vagy köztulajdonban álló drótszamárral lehetett igénybe venni az alagutat. Egyesek szerint a bicikliket a város szintén titkos pontjain lévő telephelyekről, az erre rendszeresített liftek szállították a mélybe. Vadabb verziók a földalatti pályán – szigorúan zártkörű – kerékpárversenyekről számolnak be. Mások tudni vélik a helyezettek névsorát is, de ez már a fantázia nehezen követhető útjaira vezet. Van, aki emlékeiben kutatva homályosan fel tudja idézni, hogy egy alkalommal biciklis esküvőt tartottak az alagútban, ahol az egész násznép átkerekezett a folyó alatt. A részletek persze homályba vesznek, arról például nem szól a fáma, hogyan zajlott az ünnepi vacsora.

Az esetleges atomtámadás során a sportolók és az amatőr, kedvtelés-ként kerekező felhasználók egyaránt biztos helyen tudhatták a kerékpárjukat és saját magukat, feltéve, ha a támadás alatt éppen az alagútban tartózkodtak. A létesítmény társadalmi szükségességét mi sem bizonyítja jobban, mint a nép körében elterjedt számos elmélet a kerékpárpálya létezéséről. Ami nincs és nem is volt, de lehetett volna.

kép | Martin Roemers: A hidegháború emlékei című képsorozatból, lensculture.com